

“Благодать и миръ въ Христа тебѣ, любезный ми сыно. Менѣ ми е драго като виждамъ че си учишь уроцы-тѣ добрѣ, и ся молишь Богу усърдно. Така, така, любезный ми сыно, постоянствуй. Когато ся завърнѣ у дома, азъ ще ти донесѣ единъ много хубавъ армаганъ (подарѣкъ). Азъ знаѣмъ еднѣ хубавѣ градинѣ, дѣто припкатъ веселы дѣца, които носятъ сърмены връхни дрежки, и берѣтъ подъ дървета-та хубавы ябълкы, крушы, черешы, и сливы, и пѣѣтъ, и играѣтъ, и ѣздятъ гыздавы кончета съ златны юзды и сребърны сѣдла. Попытахъ чловѣкъ-тѣ, който пазеше тѣзи градинѣ, чия е тя, и кои сѣ дѣца-та които припкатъ въ неѣ и берѣтъ овощіе. Той ми отговори, ‘Тѣ сѣ дѣца, които ся молятъ, и учатъ, и сѣ добры.’ Тогазъ му рекохъ, ‘Драгый Г-не, и азъ имамъ едно момче, Иванчо. Може ли и то да дойде въ тѣзи градинѣ, да си откъсне и похапне отъ тѣзи хубавы крушкы и ябълкы, и да поѣзди едно конче, и да си поиграе съ тѣзи дѣца?’ Чловѣкъ-тѣ ми отговори, ‘Ако то ся моли, и прилежава, и е добро, нека дойде въ градинѣ-тѣ; нека дойдѣтъ и Липѣ (*) и Юстѣ (**);

*) Момченце на Меланктона.

**) Момченце на Юста Юнѣ.